

РЕШЕНИЕ

№ 2274

гр. София, 17.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Василена Дранчовска

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Василена Дранчовска Въззивно гражданско дело № 20231100505046 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Въззивното производство е образувано по подадена в законоустановения срок въззивна жалба на ответника ЗАД „Д.Б.: Ж. и З.“ АД срещу решение № 2920 от 26.02.2023 г., постановено по гр.д. № 45091/2022 г. по описа на СРС, 77 състав, с което е уважен предявеният от ЗАД „Б.В.И.Г.“ ЕАД осъдителен иск с правно основание чл. 411 КЗ за сумата от 9925,78 лв., представляваща непогасена част от регресно вземане за платено застрахователно обезщетение за ПТП, настъпило на 03.02.2022 г. в гр. Русе на ул. „Борисова“ срещу бл. „Вяра-I“, ведно със законната лихва от 19.08.2022 г. до окончателното изплащане на сумата.

Въззивникът поддържа, че решението е неправилно поради нарушение на материалния закон и необоснованост, като съдът неправилно е приел, че процесното ПТП е причинено изцяло поради неправомерното поведение на застрахования при него водач на МПС. Твърди, че причина за застрахователното събитие е противоправното поведение на водача на застрахования при ищеца автомобил, който е паркирал МПС на неразрешено за това място от пътния участък, а при условията на евентуалност намира, че е налице съпричиняване от пострадалия в степен от 50 %. Ето защо, моли решението на СРС да бъде отменено, а предявеният иск да бъде отхвърлен изцяло.

Въззиваемият ЗАД „Б.В.И.Г.“ ЕАД счита, че въззивната жалба е неоснователна, а

първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на страните, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като въззивният съд споделя мотивите на първоинстанционния съд и на основание чл. 272 ГПК препраща към тях. Във връзка с доводите във въззивната жалба следва да се добави следното:

За възникване на регресното вземане в полза на застрахователя по имуществена застраховка е необходимо да се установят следните факти: да е сключен договор за имуществено застраховане, в срока на застрахователното покритие на който и вследствие виновно и противоправно поведение на водач на МПС, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника, да е настъпило събитие, за което ответникът носи риска, като в изпълнение на договорното си задължение ищецът да е изплатил на застрахования застрахователно обезщетение в размер на действителните вреди. Съобразно разпоредбата на чл. 154 ГПК ищецът следва да установи горепосочените обстоятелства, а в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираното вземане.

В случая всички елементи от фактическия състав на спорното право се установяват несъмнено по делото от събраните писмени и гласни доказателства, като с въззивната жалба ответникът оспорва единствено наличието на виновно и противоправно поведение на застрахования при него водач на МПС, в причинна връзка с което да е настъпило процесното застрахователно събитие, респ. излага доводи за наличие на съпричиняване от страна на пострадалото лице, чийто автомобил е застрахован при ищеца.

При съвкупна преценка на събрания доказателствен материал първоинстанционният съд правилно е достигнал до извод, че процесното ПТП е настъпило в гр. Русе, на 03.02.2022 г. около 22:41 ч., като лек автомобил „Мерцедес Е 250 Д“ с рег. № Р **** ВТ се е движил по ул. „Борисова“ с посока от бул. „Генерал Скобелев“ към бул. „Мидия – енос“ и срещу бл. „Вяра – I“, вследствие на загуба на управление от страна на водача, автомобилът се е отклонил вдясно по посоката си на движение и е реализирал ПТП с паркираните лек автомобил „Киа Спортидж“ с рег. № Р **** КН, застрахован при ищеца по имуществена застраховка „Каско“, и лек автомобил „БМВ“ с рег. № Р **** КР. От безпротиворечивите гласни доказателства, събрани чрез разпит на свидетеля С.Г.Г., водач на лек автомобил „Мерцедес Е 250 Д“, е видно, че по време на движение същият се е обърнал към задната седалка на автомобила, за да вземе бутилка с безалкохолно, вследствие на което е завъртял волана надясно, загубил е управление над МПС, отклонил се е вдясно по посоката си на движение и е реализирал удар в паркираните автомобили.

Изложеният механизъм на ПТП се доказва несъмнено от събраните по делото писмени доказателства, неоспореното заключение на САТЕ и свидетелските показания, като е видно, че ПТП е настъпило изцяло в причинна връзка с противоправното поведение на застрахования при ответника водач на МПС, който е загубил контрол над управлението на лек автомобил в нарушение на разпоредбата на чл. 20, ал. 1 ЗДвП. Във въззивната жалба са изложени доводи за наличие на съпричиняване от страна на водача на застрахования при ищеца лек автомобил „Киа Спортидж“ с рег. № Р **** КН, но настоящият въззивен състав намира, че същите са несъстоятелни.

За да се направи извод, че е налице съпричиняване на вредоносния резултат от водача на увредения лек автомобил, следва да се докаже съществуването на две предпоставки: 1) че поведението на това лице по време на инцидента е противоправно, както и 2) че това поведение е в причинна връзка с настъпилния вредоносен резултат. От приетите по делото схеми на вертикална и хоризонтална пътна маркировка и заключението на САТЕ несъмнено се установява, че паркирането по ул. „Борисова“ в гр. Русе в участъка пред бл. „Вяра-I“ е било забранено предвид поставения на кръстовището с бул. „Неофит Бозвели“ преди мястото на ПТП пътен знак В28 „Забранено е паркирането“. Следователно, поведението на водача на увреденото МПС „Киа Спортидж“ в момента на настъпване на процесното ПТП е било обективно противоправно, доколкото той е паркирал автомобила в нарушение на правилата за движение по пътищата. По делото обаче не са налице доказателства, че именно това противоправно поведение по паркиране на автомобила на улицата, на която това не е било разрешено, е в пряка причинна връзка с настъпилния вредоносен резултат. Липсват каквито и да било данни увреденият автомобил да е бил паркиран така, че да не може да бъде възприет от водача на другия автомобил, който е загубил контрол над управляваното МПС, например непосредствено след завой или след препятствие на пътя, което да ограничава видимостта му, при които обстоятелства би могло да се направи извод, че паркирането на забранено за това място има за своя пряка последица настъпването на удара между двете МПС. Напротив, от установения по делото механизъм на настъпване на произшествието е видно, че то се е случило на път, който е двулентов, в прав и широк участък, поради което фактът, че на него е имало паркиран автомобил в дясната лента до бордюра, макар и в нарушение на установените правила, не е причинило настъпване на ПТП. Не може да се приеме, че при всяко противоправно поведение на пострадалия последният винаги е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат – съпричиняване ще е налице само, когато са събрани достатъчно доказателства за наличието на причинна връзка между произшествието и деянието на увреденото лице, но настоящият случай не е такъв. Застрахователното събитие е настъпило изцяло поради противоправното поведение на застрахования при ответника водач на МПС, който е загубил контрол над автомобила си поради собствените си неправомерни действия, като същите не са провокирани или благоприятствани по никакъв начин от местоположението на паркираните на забранено място автомобили, предвид наличието на две ленти на пътното платно и достатъчна видимост за пълно възприемане на пътната обстановка.

С оглед на изложеното, при установеното противоправно поведение на застрахования при ответника водач на МПС и липсата на съпричиняване от пострадалото лице, отговорност за обезщетяване на причинените вреди носи изцяло ответното дружество, което следва да възстанови на ищеца платеното на пострадалия застрахователно обезщетение. Във въззивната жалба не са изложени конкретни доводи във връзка с размера на присъденото обезщетение, поради което въззивният съд не следва да излага мотиви по същество по този въпрос, а следва да се приеме, че предявеният иск е основателен изцяло.

Предвид идентичните правни изводи, до които достига въззивната инстанция, първоинстанционното решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода от настоящия спор и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемия направените разноски за настоящата инстанция в размер на 1721,38 лв., платено адвокатско възнаграждение.

На основание чл. 280, ал. 3 ГПК решението не подлежи на касационно обжалване.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 2920 от 26.02.2023 г., постановено по гр.д. № 45091/2022 г. по описа на Софийски районен съд, 77 състав.

ОСЪЖДА ЗАД „Д.Б.: Ж. И З.“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Дианабад“, бул. ****, да заплати на ЗАД „Б.В.И.Г.“ ЕАД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, пл. ****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **1721,38 лв.**, разноски пред въззивната инстанция.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____